

1. BÖLÜM: ÇIKIŞ

Eva Dokuz, bir

dönerkanadın üç çift kanadını çırparak sürüsüne katılmasını izliyordu. Uzaylı kuşlar tuhaf bir ahenkle gıklayarak, eskiden New York şehrinin durduğu yerde, güneşten ağarmış, aşınmış bina kalıntıları arasında süzöldüler.

Doğu ufkunda sabah güneşi, eski harabelerin üzerinde ağır ağır seyreden dev beyaz bulutları aydınlatıyordu. Eva un ufak olmuş tuğla duvarların, paslı çelik kirişlerin oluşturduğu labirentte ilerledi ve dev,

yapraklı bir liken tabakasının kapladığı yalnız sütunun önünde durdu. Boş matarasını çantasından çıkarıp kapağını açtı. Likenden geniş, damarlı bir yaprak kopardı ve dürmeye başladı. Yaprığı sıkı, sıkı ve sonunda sapından su sızmaya başladı.

Gerçekten mi? Hepsi bu kadar mı? diye düşündü Eva, sızan suyu matarasına akıtırken. *Bu iş çok uzun sürecek. Keşke hidrasyon tabletlerimden biraz ayırsaydım.* İçini çekti ve bir yaprak daha kopardı.

Kuruyup gitmiş bir dünyanın çoktan eskimiş caddelerinde yürürken Eva yere açılan bir tünelin geniş ağzında duraksadı. Tünel, unutulmuş bir kütüphanenin kalıntılarına gidiyordu. Aklına, o tüneli devasa bir köpek yavrusu gibi kazan su ayısı Otto geldi. Eva gözlerini yumdu. Sadık yoldaşı çok uzakta, sürüsünün yanındaydı, ama Eva onun rahat ve mutlu olduğunu biliyordu. Otto'yla arasında bir bağ vardı. Onun ne düşündüğünü anlayabiliyordu ve bunu becerebilen bir başkasını tanımıyordu. Gerçi nasıl yapabildiğini bilmiyordu. Yalnızca, *hissediyordu*.

Gözlerini açtı ve harabelerin ötesindeki sonsuz, kırıç ufka iyice baktı. “Senin adına mutluyum, Otto,” diye fısıldadı Eva. “Ben de gidip kendi sürüme katılacağım.” Gülümseyerek kampına doğru yürümeye devam etti.

Bozulmaya yüz tutmuş çelik bir kemerin gölgesinde, fasulye sırtığına benzeyen mavi bir uzaylı, geriye doğru bükülen bacaklarının üzerine çökmüştü. Seruliyan Rovender Kitt, park etmiş martı kanatlı planörden sarkan heybenin içindekileri düzenliyor gibiydi.

“Haklıymışsın, Rovii,” dedi Eva, arkadaşına katılarak. Neredeyse ağzına kadar dolu matarasını salladı. “Biraz su bulmayı başardım. Ama tek elimi kullanabildiğimden, sıkıştığım onca yaprak yüzünden parmaklarım ağrıdı.”

Rovender, Eva’ya baktı, sonra işine devam etti. “Yaraların yakında iyileşir.” Yumuşak, hırıltılı bir sesle konuşuyordu. “Elin için de endişelenme. Zamanla güçleneceksin ve her şey kolaylaşacak.” İkinci heybenin tokasını çözdü ve içini karıştırmaya başladı. “Ama fazla zaman harcamadan kahvaltı avına çıkmamız gerek.”

“Yiyecek, hı? Bunlar ilgini çekmez, herhalde?” Eva çantasından bir voksmeyvesi çıkardı ve gülümsedi.

Rovender, bıyıklı yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesiyle durdu. “Oyah! Voksmeyvesi! Burada mı? Aferin, Eva Dokuz. Aferin.” Kalın parmaklı elini kaldırıncı Eva ona bir meyve fırlattı.

“Evet,” diye yanıt verdi Eva. “Bir tür metro aktarma istasyonunda buldum onları. Taşıyabildiğim kadar aldım.” Çantasını açtı. İçi egzotik meyveyle doluydu.

“Bu iyi bir keşif. Şimdi gel.” Rovender oturduğu yerin yanına dokundu. “Bak, ben ne buldum.”

Eva, Rovender’ın yanında diz çöktü ve onun boş şişesine ne su doldurdu. Kendi kabından bir yudum aldıktan sonra ganimete bakarken ürperdi. Planör gibi, bu eşyalar da eskiden Dorsean avcı Vahşii’ye aitti. Avcının eşyaları küçük yığınlar halinde, Rovender’ın uyku hasırının üzerine sıralanmıştı.

“Sana söylemiştim. Onun eşyasını karıştırmanın tuhaf olduğunu düşünüyorum,” dedi Eva, matarasını çantasına geri koyarken. “O canavarın hiçbir şeyini istemiyorum.” Vahşii’nin kertenkelemsi görüntüsüyle ilgili Eva’nın anıları hâlâ tazeydi. Avcının gölgelerden fırlayıp, onu yine yakalayacağını hissediyordu.

Rovender sudan bir yudum aldı ve başını sallayarak onayladı. Pek çok düğmesi olan küçük, tahta bir alet çıkardı. “Evet, evet, Eva, ama nelere ihtiyaç duyacağımızı asla bilemezsin. Bu, mesela.” Aleti Eva’ya uzattı.

“Ah, pekâlâ,” dedi Eva, alete ilgisizce bakarak. “Nedir bu?”

“Değişken Kuş Çeker. Düğmeleri çevirerek, her tür kuşu çağırabiliyorsun.” Rovender büyük düğmelerden birini çevirdi ve dönerkanatların tanıdık gaklaması duyuldu.

“Tamam... ama neden daha fazla dönerkanat çağırayım ki? Burada yeterince var zaten, sence de öyle değil mi?” Kuş çekeri Rovender’a geri verdi.

“Olabilir,” dedi Rovender bilgece, aleti cebine atarken. “Ama bir işe de yarayabilir.”

Eva, dönerkanatların Orbona’nın her yerinde olup olmadığını merak etti. “İyi. Ama Vahşii’nin başka hangi eşyasına gerçekten ihtiyacımız olabilir?”

Rovender elini tuhaf alet edevat yığınlarının üzerinde gezdirdi ve bir keseyi açtı. Keseden bir avuç ses dönüştürücü döküldü. “Bunlara ne dersin?” Rovender küre şeklindeki aletlerin birini eline aldı. “Bakalım yeni arkadaşımız bunlardan birini kullanmaya razı olacak mı? Ne dediğimi

anlarsa çok daha rahat hissedeceğinden eminim.” Dönüş-türücüyü Eva’ya doğru yuvarladı.

“Tamam, haklısın; her zamanki gibi.” Eva kalktı ve bir voksmeyvesi aldı. “Ben de, yerel meyveleri denemek isteyip istemeyeceğine bakacağım.”

Eva, çöldeki düzlüğe saçılmış moloz yığınlarının arasından geçerek, yuvarlak bir hava gemisinin ağır iniş takımları üzerinde oturduğu, kumluk bir alana geldi.

Gittikçe güçlenen sabah güneşi altında, geminin bir zamanlar siyah ve altın rengi karelere boyandığını görebiliyordu, ama yılların bakımsızlığı etkisini göstermişti. Gemi, kabukları dökülen devasa bir böcekmiş gibi, eski boyanın soyulduğu yerlerde aşınmış metal bir tabaka görülebiliyordu. Geminin gövdesine sıralanmış küçük uçan iticiler boyunca, kurumuş kir ve egzoz lekeleri krom kaplı karna doğru uzanıyordu.

Farlardan birinin yanında, kokpit penceresinin hemen altına, süslü harflerle bir isim yazılmıştı: *Cevher*. Harflerin altında, insan biçiminde simge sıraları vardı. Eva, neyi temsil ettiklerini merak ederek simgeleri sayarken, geminin karnındaki giriş rampası tıslayarak açıldı. İçeri girmeden önce, bir anlığına, bir farın camındaki yansımaları gördü. Yansımada saçı başı dağınık, pis bir kız ona bakıyordu.

Eva kırışik tuniğini düzeltmek için orasını burasını çekiştir-di. Sargılı eliyle tuniğini silkeledi, ama tek başara-bildiği, giysisinin her kıvrımına sinen tozu iyice bulaştır-mak oldu. Dikkatini giysilerinden başına vererek, saçlarını

ensesinden uzaklaştıran uzun örgülerden birini çözdü. Kahverengiye çalan sarı saçları omuzlarına döküldü. Eva ince parmaklarıyla saç tutamlarını tarayarak biçim vermeye çalıştı, ama çabası sonuçsuz kaldı. Gür buklelerin altında ensesi terlemeye başlamıştı bile. “Off!” dedi Eva, kızgın bir iç çekişle. “Neyse artık.” Saçlarını geriye attı ve bir örgüyle sıkıca topladı.

Gemiye giden açık giriş rampasına yaklaşıırken, içeride gümbürdeyen elektronik müziği işitti. Rampanın dibinde durdu ve seslendi: “Günaydın, Hailey. Aç mısın? Kimse yok muuuuu!”

Müzik kesilmedi. Bir yanıt da gelmedi. Eva yine seslendi. Sonunda ayak uçlarına basa basa rampaya çıktı ve geminin sıkışık kargo ambarında çevresine bakındı. İçeride onu, makineyağının belirgin kokusu selamladı. Bu, Eva’nın eski evinden, Sığınak’tan hatırladığı bir kokuydu ve nedense içini rahatlatıyordu. Makinelerin kokusuydu. İnsanlar için yapılmış makinelerin. Tıpkı bu gemi gibi, onu insanlarla dolu bir şehre götürecek makineler. Onca arayış ve koşturmacadan sonra, hayali –onun *WondLa’sı* – gerçekleşmiş gibi hissediyordu.

Bir kız, bir robot ve bir yetişkini gösteren o küçük, eskimiş fotoğraf Eva’ya, onun gibi başkaları olduğu umudunu vermişti. Bulunmayı bekleyen insanlar... Oysa araştırdığı topraklar, onun öğrendiği Dünya’ya benzemiyordu. O topraklar kum-nişancıları, kuş yiyen ağaçlar ve uzaylı korkunç kraliçelerle doluydu. Tam Eva başka insanların var-

lğına dair tüm umudunu kaybettiğinde, gökyüzünden bir gemi düşmüştü. Hailey adlı gencin kullandığı bir gemi...

Önceki gece Hailey, Eva ile Rovender'a, onları insan şehrine götürmek için geldiğini anlatmıştı. Eva'yı eve götürmek için gelmişti.

Geminin gece boyunca şarj olması gerektiğini açıklayan genç pilot, geminin kamerasında uyuyabileceklerini söylemişti. Ama Eva gemide kalmaları için ne kadar yalvarırsa yalvarsın, Rovender açık havada uyumayı tercih etmişti. Eva, yanıtlanmasını çok istediği sorular olduğunu söylese de, yalnızca meraklıydı ve on iki yıllık hayatında karşısına çıkan ilk insanla zaman geçirmeye can atıyordu.

Hailey yolculuğunun yorucu olduğunu ve dinlenmesi gerektiğini itiraf etmişti. Rovender da onu onaylamıştı, elbette. Eva'nın soruları beklemek zorundaydı. Kampa döndüklerinde içi içine sığmıyordu, ama yine de uyumaya çalışmıştı.

Cıtırdayan ateşin yanına uzandığında, Orbona yabancılarında çaresiz insanları arayan yiğit Hailey'nin hayatının ne kadar heyecan verici olduğunu düşünmüştü. Ama kısa süre sonra, kurtarılmak hakkındaki düşüncelerine, Muthr'a dair anılar karışmıştı.

Muthr.

Eva'nın hayatı boyunca, ona bakan tek varlık, Muthr dedikleri Çok Programlı Görev Yardım Robotu sıfır-altıydı. Eva büyüdükçe gezegenin yüzeyini keşfetme arzusu, robotla sık sık tartışmasına yol açmıştı. Yine de, Muthr ona iyi bakmıştı...